

Денчо Геновъ

До Юмрукчалъ

Осми августъ бѣше ясенъ день. Въ утрината на тоя день, когато се разхождахъ по камънитѣ на Малката рѣка, край мене мина съседа — бай Дамянъ, погледна къмъ Юмрукчалъ и каза: „Денътъ ще бжде хубавъ. Вижъ, колко е бистъръ и тихъ Юмрукътъ, ни поменъ отъ мъглица!“ И когато бай Дамянъ седна при мене да ми разправя, по какво познава, че балкана ще бжде бистъръ и времето хубаво, отъ напрѣчната на рѣката улица се чу кучешки лай: г. Дрѣнски идѣше къмъ насъ.

—Стѣгайте се—извика той—днесъ на 12 часа трѣгваме.

Точно на 12^{1/2} часа дружината бѣ готова. Конетѣ и магарето, които г. Др. бѣ пазарилъ, бѣха бързо натоварени. Дружината, състояща се отъ 24 души, в'едно съ коняритѣ: бай Иванъ и „Левски“, потегли къмъ Тжжа.

Спрѣното високо надъ Юмрукчалъ слънце жежеше. Облакъ прахъ съпжтствуваше дружината. Поради силнитѣ горещини тя вървѣше тежко.